

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że instalacja taka jak instalacja będąca przedmiotem postępowania głównego, która w ramach swojej działalności polegającej na „spalaniu paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 [megawatów (MW)]” w rozumieniu załącznika I do tej dyrektywy wytwarza energię elektryczną wykorzystywaną zasadniczo na własne potrzeby, powinna być uważana za „wytwórcę energii elektrycznej” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli instalacja ta, po pierwsze, prowadzi jednocześnie działalność w zakresie wytwarzania produktu, który nie jest objęty zakresem tego załącznika, a po drugie, wprowadza w sposób ciągły, za wynagrodzeniem, część wytworzonej energii elektrycznej, choćby nieznaczną, do publicznej sieci elektroenergetycznej, do której rzezona instalacja powinna być w sposób ciągły przyłączona ze względów technicznych.
- 2) Artykuł 3 lit. c) decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87 należy interpretować w ten sposób, że instalacja taka jak instalacja będąca przedmiotem postępowania głównego, w zakresie, w jakim powinna być uznana za „wytwórcę energii elektrycznej” w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87, nie ma prawa do uzyskania bezpłatnych uprawnień do emisji w związku z działalnością polegającą na „spalaniu paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW”, o którym mowa w załączniku I do tej dyrektywy, gdy ciepło to jest stosowane do celów innych niż produkcja energii elektrycznej, gdyż taka instalacja nie spełnia przesłanek przewidzianych w art. 10a ust. 4–8 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa — Łotwa) — „Oribalt Rīga” SIA, dawniej „Oriola Rīga” SIA/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-1/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 30 ust. 2 lit. b) i c) — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 152 ust. 1 lit. a) i b) — Ustalenie wartości celnej towarów — Pojęcie „towarów podobnych” — Produkty lecznicze — Uwzględnienie wszystkich elementów mogących mieć wpływ na wartość ekonomiczną danego produktu leczniczego — Termin 90 dni, w którym przywożone towary powinny zostać sprzedane w Unii Europejskiej — Termin zawity — Nieuwzględnienie rabatów handlowych)

(2019/C 270/09)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Oribalt Rīga” SIA, dawniej „Oriola Rīga” SIA

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

- 1) Artykuł 30 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wartość celna towarów, takich jak produkty lecznicze rozpatrywane w postępowaniu głównym, jest obliczana przy zastosowaniu metody odliczeniowej przewidzianej w tym przepisie, właściwe krajowe organy celne powinny przy ustalaniu „towarów podobnych” wziąć pod uwagę każdy istotny element, taki jak odpowiedni skład tych towarów, ich substytucyjny charakter w kontekście ich skutków oraz ich zamienność handlową, dokonując w ten sposób oceny okoliczności faktycznych z uwzględnieniem każdej okoliczności, która może mieć wpływ na rzeczywistą wartość gospodarczą tych towarów, włączając w to pozycję na rynku przywożonego towaru i jego producenta.
- 2) Artykuł 152 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia jednostkowej ceny przywożonych towarów zgodnie z metodą przewidzianą w art. 30 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, przewidziany w art. 152 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2454/93 termin 90 dni, w którym przywożone towary powinny być sprzedane w Unii Europejskiej, jest terminem zawitym.
- 3) Artykuł 30 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu wartości celnej przywożonych towarów na podstawie tego przepisu nie można uwzględnić obniżek cen sprzedaży tych towarów.

(¹) Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania — Włochy) — Meca Srl/Comune di Napoli

(Sprawa C-41/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2014/24/UE — Artykuł 57 ust. 4 lit. c) i g) — Udzielanie zamówień publicznych na usługi — Fakultatywne podstawy wykluczenia z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia — Poważne wykroczenie zawodowe podważające uczciwość wykonawcy — Wypowiedzenie wcześniejszej umowy z powodu jej nienależytego wykonania — Sądowy środek zaskarżenia, który uniemożliwia dokonanie przez instytucję zamawiającą oceny niewywiązania się z umowy do czasu zakończenia postępowania sądowego)

(2019/C 270/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania